

PAPOTU

—M'has resultat una dona agarrada i estreta.
—! no n'estàs content?

ROYAL CONCERT

Pabelló de Moda

El Rei dels Musis-Halls

4 SENYORETES ANGLESES

40 HERMOSES ARTISTES 40

Gran èxit de les vetilades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure Restaurant a la carta Butaques gratis

SATURNO PARC

Concerts per la brillant orquestra parisién

MARCUCCI

Sensacionals sorpreses

II CAVALLERS II

Per preservatius bons, barats i de les millors marques del país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Carrer Cardenal Casañas, núm. 4.-BARCELONA

LA FRANCOESA

IMPOTENCIA

I DEBILITAT GENITAL

se cura radicalment amb Genitalina del savi alemany Dr. Wagner. Us extern.—Pessetes 10 el frasc.—De venda a Barcelona: Josep Segalà, J. Viladot, Dr. Andreu; Pérez, Martín y C.^a; V. Ferrer y C.^a, Banús i en totes les principals farmacies.

LADILLAS (cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes.

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (carrer Nou)

GONOROL

SANTALOL SOL

Unic principi actiu de la Essència de Sàndal, la eficàcia de la qual ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncian per a curar la **Blenorràgia** en totes ses manifestacions, **Cistitis**, **Albúmina**, **Incontinència d'orina** i altres. Mètode senzill i econòmic.

AVIS IMPORTANT: Per a evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorància demaneu sempre **SANTALOL SOL** amb el nom **GONOROL** que hem patentat expressament per a dit objecte.

VENDA

En totes les farmacies, dirigint les demandes, reclamacions i consultes a **Farmacia SOL**, Cortes, 608 (cantonada Balmes). **BARCELONA**.

La sarna que't neguiteja obligant-te a rascar, la faries desaparèixer ràpidament amb el **SULFURETO CABALLERO** (Assalt, 86.-Barcelona)

Marcelino Albiol

Fabricació de làmpares pel gas

i electricitat

Instal·lacions, reparacions

Lloguer i venda a plaça

PONENT, 42

Blenorràgia (Purgacions)

Aguda o crònica; se cura sempre amb les càpsules

GAUMESILE ALEXANDER

Molt millor que'l Sàndalo i sos similars; desinfecten el ronyó, bufeta i uretra; no perjudiquen l'estómac encara que's prenguin a dosis elevades.

Venda en farmacies

Dr. Costa, Passatge de Gràcia. 4 — Sr. Segalà, R. Flors. 4

LES INJECCIONS I LAVATGES

en els fluxos recents, generalment ademés d'allargar la curació solen produir complicacions. El sàndalo i l'arheol esmortueixen al principi la malaltia, però tenen l'inconvenient de que en general no l'acaben, puix deixant de pendre'ls surt altra vegada el mal, lo que fa que novament se torni a pendre'ls mateixos arheol i sàndalo i s'esmortueixi altra volta; se deixen de pendre i ve altra vegada i sempre així, no conseguint altra cosa que fatigar els ronyons, produint dolors molt forts.

Amb les antigues especialitats **Paradell** res d'això succeeix, i en pocs dies i sense perill s'arriba a una absoluta curació, sense ulteriors conseqüències, gastant relativament poc, lo que està provat fins l'extrem per vintius anys d'èxit.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Pelayo, 38
Hores, de 10 a 1
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Espanya, trimestre Ptes. 2
Estranger, " " 3
Pago anticipat
Dels treballs publicats en son responsables
els seus autors.—No's retornen els originals.

LES HORES D'AMOR SERENES

La meua cambra de la dispesa té la llum natural del gas de la Catalana que surt inflamant-se en un magnífic bec Auer. Quan obro'l bec, queda la cambra il·luminada esplèndidament. Això que sembla un miracle, és la pura realitat. Però avui m'ha passat una cosa que, la veritat siga dita, encara no he comprès: he obert el bec disposat a escriure *la present*—com diuen en les cartes els soldats a les minyones que també serveixen—i en lloc de *fer-se* la llum, ha sigut completament inútil que continués aplicant el misto: el gas no ha volgut encendre's, com han sigut també debades quantes manobres ha fet un company d'hostatge que al veure els meus apuros ha deixat anar el típic «Jo te l'encendré». La minyona de la dispesa, xicoteta entesa en la qüestió del gas, ha vingut a pronunciar la paraula definitiva: —Senyoret, no s'encén perquè amb l'escalfor se li ha reventat la camiseta.

—Eh? Què diu?—he saltat jo immediatament.

—Sí, sí—ha contestat ella;—té la camiseta foradada. Si vol, n'hi aniré a comprar una i jo mateixa li col·locaré.

Com vostès comprendran, he defugit d'una manera honesta la tal proposició, disposat a no tolerar mai de la vida que una dona'ns col·loqui en el bec *infrascrito* la *susodicha* camiseta. (Perdonin els puristes de la llengua els castellanismes de la meua prosa. Aquestes brutícies són conseqüència d'haver escrit sis anys i tres mesos a casa un notari, i ja és cosa sabuda que amb l'influència curial no's pot ser purista de cap manera.)

Estic, doncs, a les fosques, timent com els filòsofs que pretenen buscar la veritat. La llum escassa de la tarde que's mor—Déu l'hagi perdonada!—entra per la finestra. M'hi veig i no m'hi veig. Però he d'escriure, i no hi ha remei, m'hi poso. Millor dit: m'hi posaria si em vinguessin les idees; però, veieu si és particular: a les fosques no'm poden venir de cap manera. Estic com amodorat. Com si hagués menjat molt. Ara'm ve com una són dolça. Una mica més dolça encara... No m'adormo perquè he estat a Alemanya i en aquell país es dorm a hores determinades. Toquen les set en un campanar veí. Silenci relatiu. Toquen les set altra vegada en un altre campanar. Silenci. Tornen a tocar les set un xic més lluny. Un moment de silenci i, les set! altra volta. Encara les set! més lluny i les set repetint-se com un eco llunyanes, perdudes... Un altre campanar proper sona les set campanades. Crist! Si això dura massa, aviat serà un quart de vuit! Passa un mosquit. Sembla'l fill petit d'un cornetista solista. Estic en plena inconsciència. No sóc un home, sóc una cosa. Una cosa més de la meua cambra solitaria com aquells cucs que fan perdre la gana: el lilit, la tauleta de nit—però de dies no me la treuen per això,—la taula d'escriure, el mirall que'ns convenç cada matí de que qui dia passa any empeny, el lavabo, les cadires, un sofà i jo; jo, que sóc inconscient com un guardarrodes en aquests moments histèrics més que històrics.

Ara no penso jo, és el pensament el que pensa. El pensament, que's deixa anar amb mandra per la rampa de l'arbitrarietat. Ara se m'atura davant per davant del teatre de la Naturalesa. Teatre de la Naturalesa! Escenògrafs Moragas i Alarma! Naturalesa, o escenografía? Són els boscos i els torrents i les masies, o són els rompiments i les bambalines i la conxa? Es va al bosc per a pintar-lo o *estem pel natural* com diu un company de redacció i administració? Torna el mosquit. Es un altre, ho conec perquè tinc molt oïdo. Aquest sembla un violí. Toca amb la prima. Amb els violins sempre hi he sigut desgraciat. No n'he pogut tocar cap que no'l desafinés. Se m'afluixen. Se m'afluixen de cordes. Per associació d'idees el mosquit em porta al Saturno-Parc. Hi ha una orquestra de senyorettes. Totes toquen bé. Hi ha violins, violes, violoncel·los, arpes, pianos. El pensament me balla'l *tango argentino*. En Torres balla com el meu pensament. Madame Marcucci sona'l *cello* i porta l'orquestra. Una colla de pintes voldrien tocar el cello de madame Marcucci. En Murillo balla. En Murillo? Sí, senyors: en Murillo. Això no és cap fantasia. En Murillo balla amb la Perlita. En Murillo no pinta res, però balla molt bé. La Perlita és una xicoteta molt simpàtica i molt petita. Sembla de porcelana. Sembla per sobre'l piano. Jo hi posaria a la Perlita amb en Picolín. En Picolín ara se'ns ha tornat humorista. Ja patirà! Ha escrit una obra parlant del «Set i mig». Donarà jòc. En Picolín humorista... Sempre ens ho havia semblat que'ls *croupiers* eren uns bromistes. Aquella rialleta de'n Picolín s'ha tornat literatura. «Para ganar a la siete y media.» Me sembla que'l mètode sols deu servir *para ganar a las siete y media* en punt, però a les demés hores deu ésser completament inútil. De totes maneres, el llibre està ben fet. Aquests *croupiers*, noi, són gent llesta. Trobo que l'Estat els hauria de protegir. Quan ne surt un d'espavilat com ara en Picolín, el govern faria molt bé en donar-li un empleu en la Loteria Nacional, per exemple. Sinó que en aquest país no hi ha protecció de cap mena.

Crec que m'adormo. Ai, que m'adormo! El pensament ja no'm pensa... La Torre de Babel... Buenos Aires... Boladeres... Pensión Ranzini... Moisés... ses... ses...sss...

Aquesta és com una mena de torna, llonguet o treneta del pa de barra de la meua crònica: els Music-Halls. Pobrets music-halls! S'ofeguen. A la «Buena Sombra», a excepció de la Margot i alguna altra—molt poques—les demés, ai, senyor! *Peor es meneallo*. L'Angeleta Ero ara fa transformació tan simpàtica però és inútil; per mes que's disfressi, qui no la coneix? Al «Royal» hi han debutat «Les Santo Ferry». Aquest nom sembla d'un cuiraçat brasileny; però, no: és el d'un duet còmic que te molt èxit.

LES TELEFONISTES

¡Centro, número...!

(Escena verosímil)

PERSONATGES.—A la vista, un *Abonat* de nou.—Invisibles, la *Telefonista* i varies veus de diferents tonalitats i calibres.

L'abonat.—(Truca, torna a trucar. Ningú respòn. Torna a apretar el botó. Passen un, dos,... deu,... una eternitat de minuts. Truc i repicó. Més eternitat... Finalment, un repicament contesta. L'abonat, satisfet.)
—Ahl... Centro.

Veu de senyoreta.—Diga.

Abonat.—Comunicació amb el cinc mil...

Veu ràpida.—Sí...

Abonat.—No.

—Tant mateix vares deixar-lo an en Ramon?

—Sí, perquè lo que'm donava era tan poca cosa que no m'arribava en lloc.

La Veu.—En què quedem?

Abonat.—Cinc mil...

La Veu.—Està comunicant...

Abonat.—Esperi...

La Veu.—Espero el...

Abonat.—Seixanta nou...

La Veu.—Es lo que esperava.

(L'abonat espera que posin comunicació. Triguen tant com les obres de la Reforma, que és l'ida a més aproximada que's té de l'eternitat. Finalment responen.)—Per fil

Una Veu.—Ja l'estava esperant des de les tres...

L'abonat.—Com diu?...

La Veu.—El vol de primera?... Segona?... Tercera?...

L'abonat.—Veurà, veurà: jo sóc...

La Veu.—Sí, sí, de la família... De primera?... De xicranda?... Es lo que ara's porta més... Barato...

L'abonat.—Però, amb qui parlo?

La Veu.—Amb la S. P. F.

L'abonat.—L'adverteixo que no fa un hora que m'espero per a endevinar una fuga de vocals...

La Veu.—Amb la Societat de Pomes Fúnebres... Som gent seria...

L'abonat.—Doncs els acompanyo en el sentiment.

La Veu.—Vagi a fregar!...

L'abonat (desesperat).—Centro!... Centro...o...o!... Centro...o! (Truca i retruca). Maleit sigal..., Ce e...e...en...tro...o...o! (Torna a respondre l'aparato.)—Per fil...

Una altra veu.—Fins quan me donaràs murga?

L'abonat.—Faci el favor de no tutejarme,... cap de trons!

La Veu, indignada.—A mí, insultar-mel... Faltar-li aixís al respecte a mí, que tinc casa fa vinticinc anys i on rebo a lo més formal de Barcelona!... Que no sab qui sóc?

L'abonat.—Qui?

La Veu indignada.—La Brígida!

L'abonat.—La del Tanorio?

La Veu.—Vagi a pendre un bagul... Viga mortal!... Florero!...

L'abonat.—Centro...o! Centro...o!

Una altra veu dolça.—Diga?

L'abonat.—Veiam fins quan me pendrà'l pèl, ximple, més que ximple!

La Veu, terrible.—Això ja li contarà el meu marit...

L'abonat.—A vostè i al seu marit, me'ls salto... I demà...

La Veu, més terrible.—Demà... Digui, qui és vostè?

L'abonat.—Don Josep Canons, Gran Via, 910...

La Veu, menaçadora.—Doncs demà, senyó Canons, el meu marit, que és mestre d'esgrima, ja li enviarà els padrins.

L'abonat.—Badall!... Però, escolti...

La Veu, irritada.—Sóc una senyora.

L'abonat.—Però, si jo...
La Veu.—Vagi a pendre vent. (Cop
 sèc i silenci).

L'abonat (desolat).—I per a tenir
 un desaffo, i per a que m'obrin el cap,
 m'he gastat uns duros per a que'm
 posin telèfono?... Oh, no; això, no pot
 acabar aixís...! (*Aferrant-se al aparato.*)
 Centro...o...ol Centro...o...ol

*Una altra veu, que surt d'un soroll
 de plats i copes.*—Sí, senyor; aquí és el
 Centro... Digui... Sí, el Bar del Centro.

L'abonat.—Vagi a fregar!
La Veu.—Vagi a la verda... (*Altre
 còp sèc*)

L'abonat.—Centro...o...ol
Una altra Veu.—Diga, diga...
L'abonat.—Miri, lo que dic és que
 si fos aquí, lo primer que faria és do-
 nar-li una puntada de peu...

La Veu.—Sí?
L'abonat.—Pot tenir-ho per segur.
La Veu.—Pues, ya verá usted lo
 que es bueno. Ahora daré parte.

L'abonat.—Però, qui és vostè?
La Veu.—El Juez de guardia. Aho-
 ra preguntaré sus señas a la Central.

L'abonat.—Eh??
La Veu.—Insultos y amenazas; está
 usted aviado. (*Interrupció.*)

L'abonat (deixant els auriculars).—
 Un desaffo..., la Neotafia..., La Brigi-
 da..., el Jutjat..., la presó... Oh, Edi-
 son! I tu ets de la lliure Amèrica?...
 Maleitsiga la ciencia i la paciència!...
 (*Respòn el Centro.*) Qui serà?

La veu de la telefonista.—Ja te'l cinc
 mil seixanta nou...

El del 5069.—Diga... Què se li ofe-
 reix pel Cementiri Nou?

L'abonat.—La mort... la mort per
 telèfon!!!... (*Cau en basca.*)

—Vas carregada de verd, Carmeta.
 —M'han carregat aquestes fulles pels conills.
 —Sí que t'han ben fullat.

vislumbrado nunca animales de esta mena. Me vino to-
 do esparverado diciendo ¡cabra! ¡cabra! ¿C'abras vis-
 to?, hago yo. Al fin sacamos el agua clara y le di una
 corteza (un crostó, que decimos en la barriada de San-
 ta Madrona). Bueno. La buena verdad es que el paqui-
 dermo o lo que sea nos vino mejor que si hubiésemos
 sacado la gruesa. Nandu la abrió en canal (no sé si fué
 el de la Infanta) y le sacó la ventresca. Yo hice un
 chiste: ¿En qué se parece una cabra a un vigilante? En
 que le dicen ¡cabra! Nos atipamos como unos ladrones,
 y por esto hago como aquel que se orina en las calzas:
 que no mea largo. De la guerra, un carnero negro. A
 lo lejos se siente ruido. ¡Ya os lo haréis!

Viernes, 23.—Ya estamos junto al mar. De primer
 antuvio esto me ha parecido por allí Somorrostro, pero
 luego he visto que som en otra parte. Nandu se recar-
 güela de mal de panza. Parece la Tórtola Valencia
 bailando una misa de réquiem de Mas y Sierra-
 canto. Está cabreado el pobre. Quiero decir que
 la cabra se le ha asentado mal. Yo, como aquel. Veo
 un barco (no es el de «Las Noticias»). Digo a Nandu

DEL TEATRE DE LA GUERRA

*Correspondencia particular, muy particular, que nos re-
 mite cada semana, semanalmente, nuestro torrefacto
 correspondal especial, muy especial, señor Buendía y
 Gassol, del comercio de esta plaza.*

NOTA.—Desconfiad de las imitaciones. El único Buen-
 día es el nuestro. Lo demás es mardanga.

Jueves, 22.—Ya tiene buena razón el dicho: no se
 puede decir trigo que no sea al saco y bien atado. Yo
 ya me tenía gorja abajoirme al otro barrio a conse-
 cuencia de un hartito de hambre y ya nos volvéis a te-
 ter más trempados que un gínjol. Es aquello que dicen
 de estar de leche. Nandu se encontró una cabra. De
 buen principio se esveró, pues el muy pallús no había

que haga señas y el pedazo de cóniam hace ¡ptschl ¡ptschl! Aunque a vosotros os parezca una bola, os diré que nos han sentido, pues vienen en un bote. Al amarrar para amarrarnos el bote se ha esberlado. Yo me acuesto al que hacía de amo y le recomiendo a Nandu, pues había comido cabra y la cabra se pinta sola para «pegar botes». Embarcamos el feto y el caballo y dejamos el carro. ¡Carro-segui Judas! Estos marinos parecen muy buenos Juanes y me parece que son de buen regente. ¡Ah! De la guerra, nadie.

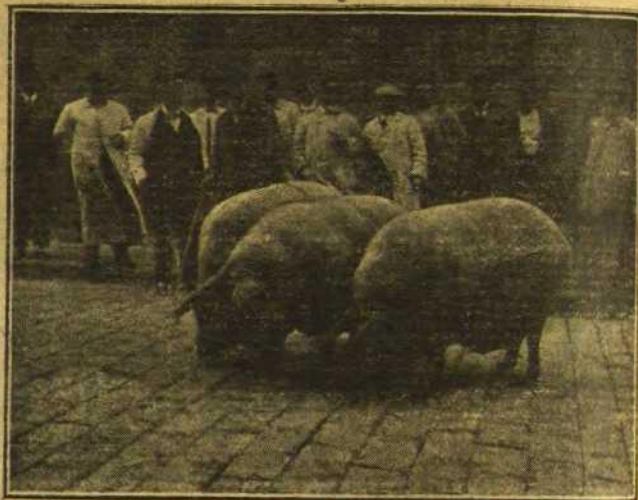
Sábado, 24.—A bordo del «Hamphstwalterchimeldshonenstrachse», que quiere decir «La Mosca». Es un acorazado austriaco. Yo sólo conocía los ingleses para personas de confianza. El que menea las cerezas a bordo me hace más preguntas que si me examinase de Anatomía. Le digo que soy del PAPITU. «¡Oh, hace él, conozco herr Papitu! Cla! cla! cla!» (Esto último en austro-húngaro.) Los marinos deben ser de aquello más ricos, pues cuando hablan lo hacen con cheque. Nandu aún no ha paído la cabra. Un gato de mar me dice que vamos a Pola. ¿Querrán decir San Pol? En una cámara de upa viaja nada menos que un pez gordo de Viena. No sé si es ministro o inspector de la Somatose, que es el somatén de por acá. Procuraré hacer pedar la xerrada con él. Ya verán quien soy. Si dice algo que tenga cara y ojos, ya os lo diré. Los marinos saben menos de la guerra que Mir y Miró de hacer discursos. Tampoco saben nada del «Bloque».

Domingo, 25.—¡Uval que quiere decir queso. Ya hemos hecho ali el canceller y yo. Es muy trempado y se llama Von Thornerk. Dice que tiene una torre por allí el Phanthano. Miren si somos carne y uña que me ha dado su fototipia. No se si es de Merletti o de «Rozas

de todo el año». Figura que va de caza, pero es camama. Bueno, quiero decir que es una enredada. Les mando la foto para que le conozcan. El canceller es el de la escopeta. He mirado a ver si podía ensibornarle

y que me hiciese dos cuartos de la guerra y me ha dicho: «Yo no badar y herr querer alzarne einen camisa. Mañana afeitaraméis.» Se ve que la sabe muy larga, y que cuando van él ya viene. Es un murrio. Me he quedado con tres palmos de nariz, pero, ¡qué carail no encaparrarse, que decía Cambó. Nada de la guerra, donsas.

Lunes, 26.—Nandu me ha despertado. Yo estaba soñando que pescaba a la encendida. Al abrir los ojos aun tenía una sardina en la mano. ¿Qué hay, taúl?—¡Pola!—¡Bola!, digo yo.—No, bola: Pola. Subo arriba y veo el Mundial Palace de por allí. Corro con Nandu a hacer el paquete y distraído cojo unos cubiertos de plata con que el canceller iba a comerse un huevo herrado. Me despido con modos y desembarco pasando una palanca de 2 kilolitros de ancho. Parecía el Gran Caicedo. Nandu me cantaba aquello de «¡Ay, toma la palanca, etc.» ¡Morros de higo! Un grapado de trinxas nos sigue tuétano arriba. Les tiro un real en piezas pequeñas y van a la araña estira cabellos. Nandu, por no ser menos, les tira una indirecta. Pregunto a un sera por la estación y me dice que estamos ¡en verano!—¡El de aquello de tu madre! hago yo, pero el arronza las espaldas. Un betas e hilos que habla el catalán, porque tiene una tia valenciana catalana, me acompaña. Subo a un tren que dice Wien.—¡Todo sea para wien! El tren silba y arranca. Nandu se seña. Yo procuro hacer pedar una bacaina. De la guerra, nada.

Marles, 26.—Ya somos a Sans. Bueno: esto de Sans quiere decir una estación que la dicen «Augustopliwessen», donde el tren se detiene para hacer pan y trago. En el andén he visto a tres puercos muy revingudos que iban a diñarla en el Matadero. Es lo que me ha dicho un viajante de quincalla que me da la tabarra en el vagón. «Despues habrá paverro que diga que nos rosegamos los puños de carpanta. ¡Otro trabajo hay!» Nandu ha dicho a los gorrinos que estuviesen quietos y les ha retratado. Han salido que parece que hablan. Yo he otorgado la razón al viajante de quincalla, por aquello de que «quincalla... otorga». Dice que viene de Venecia, donde que de qué que lo meten al estaro por espía. Yo le digo que Venecia es una ciudad muy poco respetada, pues cuando sale a la conversa, todos dicen

...necia! ¡Nos reímos la mar!!! ¡Ah! de guerra, piscis, que quiere decir peces.

Miércoles, 28.—Ya estamos. Bajamos las malitas a un camálico. Nan... se pesa en un de aquello que se tira... céntimos y ha perdido tres kilos. El... los ha perdido blancos que los busque... gros. En una mena de tartana vamos... fonda y allí escribo un rebaño de... stales. Las hay para Martínez Domin... y para Pich, dándoles el pésame; para Kirgu, la ex nostra Margarida; para... ró (Laureanito), el rey del cemento;... ra Serraclara, que quiere meter al chi... grande en la caja... municipal; para... ssy, el Demóstenes de poco precio; pa... Manelic, el de la «Publi» y para Santos... ver, por aquello del «Progreso». I aho... disimulen si de la guerra les he dicho... nos que la Agencia Havas: las cosas,... eto aquí! Ya verán la semana que viene... paro hasta que hable con el Empera... r. Y ahora, ¡alanta!

Traducció infantil

EN una casa aon la mestressa anava de part, se trobaven varies dones esperant l'aconteixement, matant

temps amb lo que més disfruten les dones o sigui rellant i criticant.

Va parlar-se de tot, acabant per criticar els nous temes i innovacions que han introduït les llevadores modernes per a assistir a una partera, comparats amb senzillesa de les antigues.

Una de les dones va dir:

—Jo trobo que fan un abús de les lavatives. A mi darrera vegada crec que me'n varen donar vint en sol matí.

—Sab per què és això?—va interrompre un borde... fill d'una de les dones.

Totes varen mirar-se sorpreses, ja que no creien l'xicot se fixés en lo que parlaven.

—Tu, calla, que no sabs res i no deus ficar-te en

—Aon la poso aquesta xeringa?
—Allí on te vingui bé.

aquestes converses—va dir-li amb energia la seva mare.

—Deixi'l dir, senyora Antonia—va replicar una de les dones,—potser ens farà riure una estona. Dígues, maco, digues.

—Doncs ho fan per a venjar-se de les moltes lavatives que'ls hi donen an elles.

—Qui els hi dona?

—Tothom. Vegin què diu un adagi que avui he llegit i traduït: «A quien madruga, Dios le ayuda», que vol dir, està ben clar: «A qui es lleva-d'hora, deu-li ajuda.»

Les rialles de les dones reunides ofegaren els gemecs que se sentien en l'habitació propera.

AVIS.- NUMERO DELS PINTORS

El dia 4 d'agost, o sigui el número vinent, sortirà el desitjat Número dels Pintors, en el que no hi hem deixat cap llepada. Tot és pintat amb colors que no perden.

Preparin-se a veure remenar la broca, i recomanem als de l'ofici que s'hi fixin.

Apa, llegidores, que ja tindreu els pintors. Tantes que n'hi ha que'ls desitgen, sobre tot després d'haver passat l'estona amb el promès!...

PAPITU-CONCERT

El cuplet d'avui porta un títol suggestiu: «La dòna catalana.» Ella i la botifarra, catalana també, son els dos productes més saborosos de la terra que hem convingut per unanimitat en calificar de *més ufana, sola la capa del sol*.

La nostra dòna, malgrat agradar-nos molt la dels altres, és senzillament deliciosa, és la sirena de l'amor i per lo tant essent *Deliciosa i Sirena* no és estrany que hi hagi mullader aon ella se fica o aon la fiquen els altres.

A propòsit: ja que'ns ocupem de la dòna catalana, i consti que'ns ocupem amb molt gust tractant-se d'ella, volem desvanèixer un tòpic que fan corre els enemics de la nostra causa, sense causa fondada. Ens referim a l'especie tant divulgada de que la dòna de Catalunya és sossa; això és inexacte; afirmar-ho és no conèixer la psicologia femenina regional. Les nostres dones, sosses? Això ni en brom! Elles son plenes de gracia i de sal; lo que hi ha és que la sal catalana es diferenta de la sal andalusa, i sobre tot de la *sal de Madrid*. La sal d'elles és la més acreditada precisament, es l'única, la de fama mundial; en una paraula, es la sal de Cardona, del Cardoner i de Cardadèu. Os sembla poc, Cardadèu?

Aquí hi ha dòna que no és dòna, és potassa de tant salada que és, però *se l'ha de conèixer a fons*, molt a fons; per a dar-se'n compte. Quedem, doncs, en que la gracia no la monopolitzen a Andalusia, ni és cert el monopoli de la sal per les sevillanes i companyia; lo que està monopolitzat és el sucre, i encara pel Govern. Visquen la dòna i la botifarra catalanes! La botifarra ens la menjaríem amb fil i tot i a les dones també.

La dòna catalana

(Musica de «La Mujer Española»)

CREACIÓ DE LA CARMEN FLORES

Les xicotes catalanes
no sé pas que és lo que tenen:
guapes són si guillen,
guapes són si vénen.

Amb llurs ulls tornen tarumba
al mateix Muley Hafid,
és la pura vritat
tot això que'ls hi he dit.

Quan passegen per la Rambla
remenant molt les caderes
fan pati als urbanos
i també als *botleres*,
i a tot Cristo se li aixeca
l'entusiasme quan les veu,
i elles diuen així:
—Demà m'afeitareu.

Refrà:

Fica'ls-hi, fica'ls-hi,
fica'ls-hi el dit a la boca;
fica'ls-hi, fica'ls-hi,
que'ls hi agrada i els hi fa patxoca.
Fica'ls-hi, fica'ls-hi,
que elles no protestaràn
fica'ls-hi, fica'ls-hi,
que no te'l mossegaràn.

Quan jo veig al meu moreno
cargolant algú pitillo,
dic que és un baranda,
dic que és un gran pillo,
que entusiasma a les xaveies
perque's porta un no sé què
que'l cervell m'ha girat
li asseguro a vostè.
I quan anem a fè un xeflis
a can Biel, jo molt m'atraco
i m'empasso amb gana
tot un nap molt maco,
puix m'agrada a mi amb deliri
un bon nap poguer cruspt
i amb accent dolç al meu
capritxet dic així:

Refrà:

Fica-me'l, fica-me'l,
fica-me'l nap a la boca;
fica-me'l, fica-me'l,
que ja sabs que'm fa molta patxoca.
Fica-me'l, fica-me'l
i no me'l facis guar,
fica-me'l, fica-me'l,
perque jo'l vull rosegat.

Coda:

Ai, què és guapo el meu carinyo!
Jo per ell d'amor l'adinyo.
Lladre meu, què m'has donat,
que'l cervell m'has trastornat?

Epigram

La senyora de l'Andreu
sovint deia a unes sastresses:
—Tingueu compte amb qui us caseu,
perque, corren unes peces!

—Per què no t'hi vares casar amb l'En ric, un xicot que prometia tant?
 —Per que prometia i no donava.

CARNET DEL PAPITU

Ara als joves elegants
que amb gust saben habillar-se
els hi ha donat per posar-se
pantalons americans.
Per admirar a les femelles
porten també unes gracioses
guerreres molt capritxoses

amb tall, treballa i tabelles.
Se'ls rendeixen, ben segü,
als veure'ls, moltes fulanes,
amb eixes americanes
de T, T i T... tot per tu.
Com si fossin senyorettes,
els pollos més extremats
porten uns colls escotats
exhibint un pam de metes.
Malgrat trobar-nos al pic
de l'estiu, porten barret
de pajilla molt estret,
puix com més petit, més chic.
Porten el cabell rícat
i ondat amb coqueteria;
un que'n vegi l'altre dia
se veia bé que era ondat.
Se posen, de bona gana,
tot lo estrany per fè el paveró;
en fi, no saben com fer-ho
per vestir a l'americana.
I val a dir la vritat
que logren el seu intent,
perque tenen realment
un tipo americanat.

Ara que és tanta moda fer teatre
de la Naturalesa,
hem tingut una idea lluminosa
i de deixa'm encendre,
tots els membres que integren el PAPITU
i que entreguen els membres...
gratuitament a l'opinió del públic
per si la considera
digna de que's realitzi a Catalunya
la nostra gran idea.
Aquesta consisteix en que'l Don Jaume,
que és l'obra més excelsa,

sigui representat a l'aire lliure,
pro ben lliure de veres,
per en Giménez, en Borràs, la Xirgu,
en Bozzo i en Santpere,
i que en Pous i Pagès fos el factòtum
de la direcció escènica.
Indrets per fè aqueixa obra, a Catalu-
ne tenim a dotzenes, [nya
com són els següents pobles papitescos:
Palà, Santa Perpetua
de la Moguda, Cardadeu, Cardona,
Ulldecona, Sant Pere
de Riudebitlles, Riudellots, Sampedor,
Torredembarra, Berga
Culera, Cornellà, Trem, Altafulla,
El Figaró i Figueres.
Si ho porten a la pràctica, és probable
que facin moltes peles
i un èxit sorollós tindran sens dubte
els còmics i l'empresa,
puix Don Jaume és una obra tan gran-
de poesia plena, [diosa,
que deu representar-se a l'aire lliure

i amb la Naturalesa
per únic escenari, perque l'obra,
joia del gran poeta,
no quedi empentida i ofegada
en l'esquifida escena
d'un teatre encongit i amb cielo raso
de paper de tercera.

COPLES CALUROSES

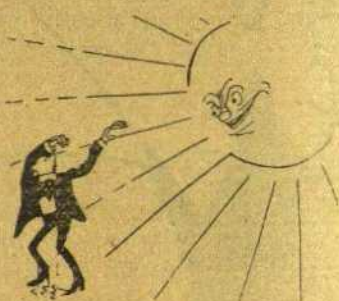
De suò em baixen les gotes
tot el dia cara avall.
Quina engunia, mare meval
Mai m'acaben de baixar.

Cada dos per tres, la Pepa
i jo prenem granitzats;
ja estic tip de tantes palles;
la Pepa també ho està.

Si estàs de suò empapat
arriba-te'n *ches Cambó*,

que allà hi ha unes xicotes
que fan de paper *chupón*.

Pica el sol de tal manera,
que això no's pot aguantar;
sembla mentida que un sol
a tots ens escalfi tant!

Aqueixa calor m'aplana
i'm deixa mig atontat;
tinc l'ànimo decaigut;
ni a tiros se'm pot alçar.

Des del fet del *Lusitania*
els yankees i els alemanys
s'entenen enviant-se
notes amb freqüència gran.
Si logressin fer-ne tantes
de notes els viatjants
de Sabadell i Terrassa,
farien un dineral.
La situació és molt tivanta
entre aquets dos grans Estats,
pro no's decideix encara
a guerrear el Tio Sam
i procura amb molta manya
salvar la neutralitat.
Tinc la plena confiança
que'l govern americà
de la noche a la mañana
ens escriurà una postal
urgent al poble d'Espanya,
demanant-nos per pietat
que li enviem sens tardança,
que a pes d'or el pagarà,
un Dato amb tota la calva
que dongui bon resultat,
puix es l'única esperança
perque's mantinguin neutrals
i no hagin d'entrà en batalla
els súbdits americans.
Si un Dato de bona marca
no garantitza la pau,
feu el favor d'explicar-me
qui la pot garantir?

TOROS

Una pensada

—Llàstics! Aon vas, tant mudat?

—He tingut una pensada, ja t'ho diré. Me'n vaig a veure a l'Alcalà.

—Carai! Quàn debutes?

—No's tracta d'això, pallanga! No't pensis que'm tin dallonses per a fer-ho, sabs, però la de casa me la contra, i, veuràs, lo primer és la tranquil·litat del toro. Doncs, com te deia, ahir, entre vuit i nou del matí, tot endrapant aquell civil amb seques elaborat a la propia, vaig tenir una idea. «Mira, noia, vaig dir la part contraria. Demà'm treus el vestit negre, la terra de les festes i el mocador d'envelat, que vull fer una visita.» I aquí'm tens fet un lechugino, a punt de posar a l'Alcalà un plan per a fer-se ric, sortit del meu magi. Ja tenia raó l'avia, que volia que fos mestre d'estudi!

—I aquest plan...

—Es una cosa més grossa que la frescura del Gallo. Una pensada digna de'n Larrux. Tot consisteix en el fet de fer els cartells.

—No t'entenc!

—Perque és analfabeto, que vol dir algo aixís com «Escolta i calla, com diu el pitet del nano de casa. Tinent per model la corrida del diumenge, segons la meua gran pensada, el cartell s'hauria redactat aixís: «1.ª Estrident i descompassada execució de «El canto de una viuda inconsolable», per la cobla de'n Gallofa.

2.ª Sortida de la quadrilla i exhibició del garbo de'n Gavira.

3.ª Presentació d'un toro amb una banya penjant. Bronca per l'acreditat públic de sol.—Bolets entre la policia i alguns «arrojados».—Pluja de cacaus i coixits.—Coro general de paraules ofensives i defensives, cap a la presidencia. Sortida del pas del Gavira.

4.ª Exhibició de cavalls coixos, rancos i demés.—Monades varies a càrrec dels «monos» i canguelo general a càrrec de l'acreditat còs de picadors.—Voltereta senacional pel ex pedagogo Carpio.—Sessió de lluita entre aquest i deu policies.—Passes de muleta a «lo Romonones» i cap a l'hule.

5.ª Ensenyança de tripes i budells.—Monades i deus pel menut Metralla.—Un rato de toreig serio per l'Angelete, imitador d'estrelles.—Sessió de focs artificials.—Més imitació d'estrelles i a l'arastre.

6.ª Patacada general picadoril.—Corredices de'n Metralla.—Bacaina per la presidencia. Passes moderades pel Gavira.

7.ª Ensopiment general.—Toreig de mala gana del Gavira.—Empaitada del 2438 badocs de la barrera per un toro saltador.

8.ª Imitació del Gallo, del Belmonte i de'n Gaona per l'Angelete.—Presentació del «Sopes», acreditat catalista amb punt fixe al Pla de l'Os, farola de la dreta.—Carrera de peons i palica en perspectiva.—Exit de l'Angelete i sortida a coll i bé.

9.ª Apoteosi final.

Ara digues-me si un cartell aixís no duria públic.

—És l'afinar-hi, vet-ho aquí!

—Llàstics, ets un gran home!

Xafarderies

Un disbarat recullit de «El País», de Madrid:

«El Sr. Giner de los Ríos conferenció con el delegado fuera de la plaza de los Toros.» (?)

Es refereix al mitin lerrouxista del Soriano.

Un altre disbarat, arreplegat del programa de festes de Tibi, poble de la provincia d'Alacant:

«Se celebrará una gran corrida de novillos a beneficio de los pobres de la localidad, los cuales serán lidiados y muertos a estoque por la afamada cuadrilla que dirigen «Levantino» y «Estacioneta».

Vet aquí un bon sistema per a l'extinció de la mendicitat.

Altres disbarats, agafats en un diari de Barcelona:

«Dice un pequeño diario de París...»

Es tracta del «Petit Journal», eh?

Del programa de festes del «Círcol Barceloní d'obrers de Sant Josep»:

«Condicions pel concurs de tir.—1.ª tirada, per homes. A peu dret i sense cap mena d'apoi. Carabina lliure... etc.»

Un retall de «La Vanguardia», parlant d'un difunt:

«Era hombre de firmes convicciones religiosas, de caballerosidad sin tacha, trabajador incansable y en extremo caritativo, por lo que su muerte será sentidísima, especialmente en Tarragona, de la que el finado era natural y en la que gozaba de universales simpatías.»

Què diràn els de Reus davant de la «universalitat» de Tarragona?

Un altre retallet de «La Vanguardia»:

«En el subsuelo de la plaza del Beato Oriol, donde se están realizando obras para tender cables eléctricos, fueron ayer hallados algunos huesos rumanos que, por disposición del Juzgado, han sido llevados al cementerio.»

Si que enterren lluny els morts a Rumania.

Retallat de la «Gaceta de Cataluña», orgue de les dretes de més de la dreta:

«Es preciso chillar, porque al que no chilla no se le oye, y el que no llora no mama.

Y es necesario mamar, mamar mucho. No se sabe vivir de otra manera.»

Home, carai!...

De «Las Noticias»:

«Ayer falleció en esta ciudad y fué conducido a su última morada, el cadáver de...»

Pobre cadàver!

Tallat d'un diari de Madrid:

«Se desean oficiales y chicos para perforar. Taller de bordados...»

Això és parlar amb franquesa!

—Esa dir que has agafat molta gana?
—Sí, me menjaría al meu marit amb banyes i tot.

Motius del famós poble de

Sant Pere de Riudebitlles

A cal Cap de Lluna, Estrasaire, Xelus, Ganxus Min-sas, Parenostres, Deogracies, Rei, Papa Blanc, Papa Negre, Pona, Queta, Carronya, Llum, Cunill, Cap de Fusta, Roba de Pes, Escaletes, Ninsu, Difunt, Castanyó, Pela, Rofas, Gamarús, Enganya Pastors, Andalus, Mariets, Sardina, Regalat, Quirri, Clau, Po, Burot, Fajas, Mariagnu, Tupiner, Manet, Penca, Patró, Trinxa, Blanca, Banyetes, Tanu, Cuixa, Dinerons, Rufa,

NÚMERO VINENT

MOTIUS DE CALELLA

la perla de la costa de llevant, o de llepant com diuen els curridos.

Lleona, Trementina, Quadres, Xiquet, Pau Xai, Sacalló, Raquel, Matutera, Mitja, cortà, Tirón, Favulí, Pocoli, Porcaté, racot, Xerta, Gat, Juli, Tori, Quim, Trecal, Anima, Nopi, Meta, Melons, tes, Xixo, Febras, Torras, Escalfet, B Pinyol, Legai, Calotxa, Tarumba, Matxu, Baldufa.

La p

L'ACCIÓ en una ciutat d'ne surt el servei de tantes per un poble vell. A l'ésser l'hora de tirar la diligència en qual n'hi havien ficat més dels que cabien, arribà una xicota corrent, i sigui que li convenia marxar, va demanar per favor si hi podia quèbrer.

Com que tots eren coneguts, van fer el sacrifici de deixar-la entrar, i a l'hor ver començat el viatge, un jove li va fer la proposta de que seies a la seva falda.

La noia no va volguer acceptar, per com que tothom li deia que seies i tot eren coneguts, va acabar per fer-ho (seurer).

Al cap d'una estona va començar a trobar una cosa que li feia nosa, fins que no poguent aguantar més s'aixecà tota confosa.

El passatgers desseguida li varen preguntar si no's trobava bé o si's marejava.

Ella va contestar que no, afegint que no volia donar molestia.

El jove, tot d'un plegat diu:—Ah! sé què és. Es que porto la pipa a la butxaca i li feia mal.

I amb això se la treu (la pipa) i li diu que si vol continuar seient ja pot fer-ho amb tot descans, que no trobaria res més que li fes nosa.

Però la xicota, que de sobres devia saber que no era precisament la pipa lo que la molestava, de cap manera va voler tornar a seure.

Al veure això, respon un vellet que anava a l'extrem de la tartana i que no havia badat boca en tot el camí.

—Mira, noia, si vols seure a la meua de fà'da, tens de tenir por de res, perquè jo ja fa molt temps que no fumo.

Malediccion

Aixís te vegessis com una paiella, que quan serveix va al foc i quan no serveix està penjada.

Jo't pogués lligar una serp a la gola i amb els teus ulls jugar-hi a bola.

D'actualitat

'ACTUALITAT s'imposa, o sinó, vegin:

Dijous passat, en el tramvia que fa'l passatge entre Barcelona i Horta anava en la plataforma del davant des de la sortida de la plaça d'Urquinaona una xamosa noia, filla, segons se va averiguar per la llengua, de la vefna República, la que per la traça semblava una botiga de betes i fils, puix encara que de filla veia pas que'n tingués, portava uns aparadors tots oberts d'entredosos i puntes, pels clarors dels quals se podia apreciar perfectament la classe de mercaderia que's podia trobar a dintre.

Un treç abans d'arribar al carrer de Marina va avisar al conductor que parés (el vehícol que conduïa) per poguer baixar.

El papitesc conductor, volent-se esbravar de l'aixecament d'admiració que li havia causat la xamosa futura i no veient ningú amb qui tingués prou franquesa de tots els passatgers, va cridar al cobrador, tocant-li la campaneta (com quan hi ha algún passatger a la plataforma de davant que no ha pagat).

Quan el cobrador va arribar (ja'l vehícol estava parat i la francesa baixava) va preguntar-li tot rient el conductor:

—Que t'atreviries a passar els Dardanel amb aquesta aliada?

—Bony, ja ha crec, i sense fer-me pregar gaire!— contestà entusiasmat el cobrador.

—I no tindries por de trobar l'estret brut de mines, baixos, o altres calamitats?

—Ca!... perque jo sempre que'm fico dins d'algún, hi vaig amb zeppelin!!

Des-Comunals

Per estar ben bo i ben sà hi tinc d'anar cada dia, apuntalant-hi l'ullera com si fes astronomia.

Veig del món lo més volgut, tant del decent com del brut, tant si és pelat com pelut, tant si fa tall com carnut.

Botifarres i cervesa deixo en aquest lloc obscur: botifarres del que menjo, cervesa del que he begut.

ENTRETENIMENTS NOUS

Preguntes amb la resposta a càrrec dels llegidors

PREGUNTA N.º 4

Perque d'aquelles visites que's fan gratant-se l'ermilla,

poguent-ne dir tantes coses se'n diu anar de burilla?

La resposta d'aquí a dos números.

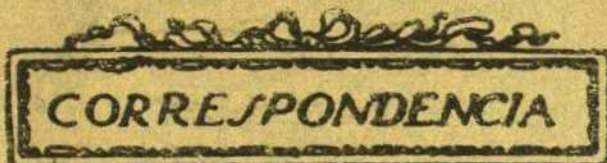
Solucions a la Pregunta 1.ª:

Se necessiten al menys dues cuiners.

La Casa.

Se necessiten ganes de fer-la.

Una noia que'n fa.

Sabre Llarg: Ne treurem les idees que podem, que com vostè pot suposar seràn les millors.—*Billy Stok:* Lo del Diccionari al Diccionari. De lo altre li publicarem el primer perque el segon ja ha sigut publicat.—*S. D. Josep Sala:* La persona que li ha dit que'l faria sortir al PAPITU, no deu saber que nosaltres no publiquem res que pugui ofendre a ningú. Amb això digui-li que canvi d'intencions si és que aquell jove no li ha gastat una broma fent-li una por que si vostè hagués conegut el PAPITU a fondo no l'hauria tinguda.—*Un anglès del cool Stret:* Lo que'ns diu de la casa de màquines d'escriure està molt bé, però semblaria un reclam com un altre.—*Un carter gitano:* Rebudes les seves malediccions de ídem.—*Faba Llarga:* Lo del Diccionari al Diccionari. Lo altre al número del PAPITU, perque també és molt bonic.—*Sr. President de la Societat La Tranquil·litat:* Efectivament vam rebre les visites que vostè ens va enviar, però com que som a passar l'estiu a fóra, els que van venir s'en van tenir de tornar sense veure'ns.—*Sra. D. Matilde Tornamira:* Vam sentir molt no poder assistir al seu estreno, que sabem que va esser un èxit; però nosaltres tenim la consigna de no anar mai a cap teatre si l'empresa no'ns envia el pase a que tenim dret.—*Crospis:* Noil an aquet Lluisset vostès li tenen jurada. Sort que nosaltres no'ls hi seguim la beta o sino en Lluisset ja seria mort de tants disgustos.

K. K. Dolsa: Son dos treballs molt bonics que seràn publicats i molt llegits.—*J. Sardana:* Està dispensat per lo de la lletra. Treballi força.—*J. F. M.:* Rebudes les seves malediccions de gitano.—*Un interessat:* Més aviat de lo que vostè se pensa.—*Sr. President de F. C. Barcelona:* Felicitem a la junta general que ha nomenat la directiva. Bon acert a la seva gestió.—*Un que li fa dos brocs:* Està bé, home: dos brocs, un per cada canti. Li publicarem el treball que'ns envia perque està ben engiponat.—*Un que li agraden molt les figures:* Rebuts els motius dels esparters de Figueres que potser més endavant ens decidirem a publicar-los. Saludi'ls a tots i faci'ls-hi un petó a cada un de part nostre.—*Pitus:* Rebuts els seus treballs. Ne treurem alguns acudits que'ns en fan acudir d'altres, perque ja se sab en aquest món d'una cosa ne ve una altra.—*Triceps:* Rebudes les seves malediccions. Ne publicarem dugues.—*2 corresponents que no firmen:* L'un ens envia un treball titulat «Les tres Maríes», que no'l podríem publicar encara que volguéssim i l'altre es un senyor que'ns envia una pregunta que tampoc la volem publicar perque els interessats, que son molts, s'enfadarien i nosaltres no volem fer enfadar a ningú. Al contrari... ni als contraris encare que en tinguéssim.

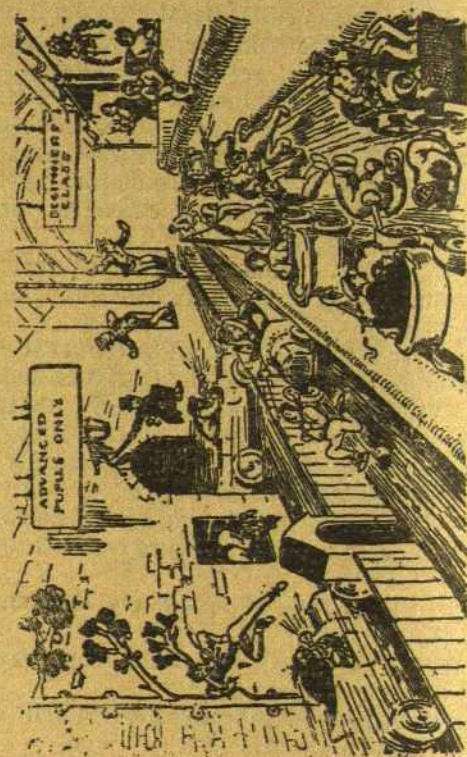
L' HUMOR ESTRANGER

—Demà ll'enviaré els padrins.
—Envij-me'is a les cinc, que hi haurà un amic i farem la mantilla.

—Està en el seu dret... Matí'ns!
—Es que tinc por de no fer blanco.

—L'Automòbil Club acaba d'obrir una escola per a ensenyar d'anar pel carrer als qui van a peu.

—S'hi passava per aquí i he baixat a saludar-lo.

CASA BASTIDA

Acabem de visitar Paris i tenim exposades les seves altes
novetats en totes les seccions sense alterar les

Grans Rebaixes de Preus

que tenim establides i que sostindrem durant la gue-
rra amb el doble fi de tenir treball per a nostres
obriers i facilitar economies al públic

CICLES
PATINS
JERSEIS

SANROMA

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de

SPORT MOTOCICLETES Y SIDDE CARS **SUN**

A. SANROMÁ - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

DR. SERRALLACH

Especialista en les malalties dels renyons i de les vies urinaries
Palau, 40—De 12 a 2 i de 6 a 9. - Festius de 10 a 12

Consulta econòmica: De 7 a 9.—Jovellanos, 9

Col·lec-ció PAPITU, any 1909 (1.er any) Preu: 7 ptes.

“ “ “ 1910. . . . “ 6 “

“ “ “ 1911. . . . “ 6 “

“ “ “ 1912. . . . “ 6 “

“ “ “ 1913. . . . “ 6 “

“ “ “ 1914. . . . “ 6 “

Encuadernació i tapes, per any, . . . “ 3 “

—Es dir que vols anar sense salva-vides?
—Amb tu rai que no hi ha perill.